

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

תוכן עניינים

- 1.....הלכה למעשה
- א. תורמין תאנים על הגרונרות במקום שרגילין לעשות תאנים גרונרות ולא גרונרות על תאנים ואפי' במקום שרגילין לעשות תאנים גרונרות ... מקום שיש כהן תורם מן היפה ... מקום שאין כהן תורם מן המתקיים.....1
- 4.....הלכתא למשיחא
- ב. כל המנחות נילושות בפושרין ומשמרן שלא יחמיצו ואם החמיצו שיריה עובר בלא תעשה שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפיית'.....4
- ג. ושחט אותו במקום אשר ישחט העולה לפני ה' הטאת הוא היכן עולה נשחטת בצפון ... שאם לא שחט אותו בצפון פסל ... זה בנה אב לכל הטאות שטעונות צפון.....6

דף נה.

הלכה למעשה

- א. תורמין תאנים על הגרונרות במקום שרגילין לעשות תאנים גרונרות ולא גרונרות על תאנים ואפי' במקום שרגילין לעשות תאנים גרונרות ... מקום שיש כהן תורם מן היפה ... מקום שאין כהן תורם מן המתקיים

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כבר התבאר במסכת יבמות דף פט: וקידושין דף מז: וב"ב דף פד: ודרף קמג.
לעיל דף נד: שאין תורמין¹ אלא מן² היפה³, שנאמר (במדבר יח פסוק לב)
וְלֹא תִשָּׂאוּ עָלָיו חֶטְא בְּהַרְימָכֶם אֶת הַלֶּבֶב מִמֶּנּוּ⁴. ואפי' אם הכהן מסכים
ומוחל על הפסדו אסור⁵, מיהו מה שאחד מחירו יותר זה אין נקרא יפה⁶,
ומותר להפריש ממקום היוקר על מקום הזול וממקום הזול על מקום היוקר.

ואם אין שם כהן באותו מקום, תורם מן המתקיים אף על פי שיש שם יפה
שאינו מתקיים⁷. שכיון שאינו יכול ליתן לו מיד וצריך להמתין ולהצניענו עד
שימצא כהן ויתנו לו, ולכן צריך לתרום מדבר העומד ומתקיים יותר זמן
ואפי' אינו יפה כ"כ⁸ כדי שלא יפסיד הכהן שמא יתקלקל עד שיבא כהן⁹.

¹ רמב"ם הלכות תרומות פרק ה הלכה יח

² אין הכונה שהייב ליתן מן היפה על הרע אלא שלא יתן מן הרע על היפה אבל יכול ליתן מן היפה על היפה
ומן הרע על הרע. ר"ש תרומות פ"ד מ"ד ורשב"ם בב"ב פ"ד ב' וריטב"א קדושין מ"א א' וכ"נ בריטב"א ב"מ נ"ו
א' ע"ש בתירוצו וכ"כ הרמב"ן בהוספות לסה"מ מ"ע מ' ול"ת ז' או מן השוין וכ"ה לשון הגמ' בתמורה ה' א'
חלבו אין גירועין לא וכ"מ בב"מ כ"ב א

³ בין תרומה גדולה בין תרומת מעשר בין אם הלוי הפרישו ובין אם ישראל הפרישו בין בפירות טהורין בין
בפירות טמאים וי"א דבטמא א"צ להפריש מהיפה וי"א דאפי' כהנים ולויים שמפרישין לעצמן צריכין להפריש
מן המובחר וכן מעשר ראשון ומעשר עני וחלה צריכין להפריש מן המובחר אבל בדמאי מותר להפריש מן
הרע על היפה. דרך אמנה שם א

⁴ ופירש"י יבמות פ"ט ב' ורבנו גרשום תמורה ה' א' דהכי משמע קרא ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את
חלבו ממנו שאם תפרישו את חלבו דהיינו המובחר לתרומה לא תשאו חטא הא אם לא תפרישו תשאו חטא
והריטב"א ב"מ נ"ו א' פירש דבהרימכם קאי על בעה"ב וה"ק שהכתוב מזהירך שתזהר שלא תשא חטא עי"ז
שתרים ותקח לעצמך את חלבו דהיינו את המובחר שאז תשא חטא. ומ"מ אף על פי שהעובר ע"ז עובר בעשה
כמש"כ רבנו בסה"מ מ"ע קב"ט והיינו לאו הבא מכלל עשה כמש"כ שם וברבנו גרשום בב"ב קמ"ג א' משמע
שהוא דרבנן וברמב"ן בסה"מ בהוספות ל"ת ז' הוסיף שעובב גם בלאו והיינו על תרומ"ע שבו כתיב קרא אבל
על תרו"ג אין עובר אלא בעשה ע"ש בהוספות למ"ע מצוה מ', וצ"ע אם לוקין עליו לפ"ד הרמב"ן דהא כדיבורו
איתעביד מעשה, ונקרא חוטא מ"מ תרומתו תרומה כמש"כ רבנו בסמוך ה"ג ומצוה לשאול על תרומתו כדי
שיתקן האיסור. כמש"כ רעק"א בדו"ח סוף ה"ב בלקוטים מכתב ג'

⁵ תפא"י בבועז פ"א דתרומות מ"ד בשם רעק"א ז"ל.

⁶ [יב] תוספתא דמאי פ"ה הכ"א ומש"כ במקדש דוד תרומות סי' ה' ד"ה והנה תורם תמוה.

⁷ כ"כ הרבה זמן כמו אותו שאינו יפה דכיון שיכול להיות שלא יתקיים עד שיבא הכהן הרי טובתו שיתרמו מן
המתקיים.

⁸ משמע דאפי' במקום שספק אם יודמן לו כהן מיד או לא תורם מן המתקיים וכן משמע לשון רש"י והמאירי
בברכות ל"ט ב'.

⁹ ק"ם ועי' בר"י קורקוס שהזכיר ג"כ סברא זו ובוזה מיושב קו' המשנה ראשונה בפ"ב דתרומות מ"ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כי צד תורם תאנים על הגרונרות, ובמקום שאין שם כהן תורם גרונרות על התאנים¹⁰.

ואם רגיל לעשות תאנים גרונרות כגון שמצויין אנשים שיעשו מהן גרונרות וישתמרו או הוא עצמו יעשה אותן גרונרות לאחר זמן עם תאנים שלו¹¹, תורם מן התאנים על הגרונרות אפילו במקום שאין שם כהן, כיון שהן היפות שמא יודמן לו כהן ויאכלנו ואם יראה שלא בא כהן יעשה גרונרות¹² מדמי הכהן.

אבל במקום שיש בו כהן אין תורמין מן הגרונרות על התאנים אפילו במקום שדרכן לעשות תאנים גרונרות. ואין אומרים סופו של כהן זה נמי לעשותן גרונרות ונמצא שאינו מפסידו כלום¹³. וי"א¹⁴ שאם תורם מן הגרונרות במדה כיון שאין הכהן מפסיד בכמות הפירות והוא מקום שידוע שנוהגין לעשות גרונרות ומסתמא הכהן ג"כ יעשה כן יכול לתרום מן הגרונרות שהוא טובת הכהן.

בזמן הזה שהולך לאיבוד¹⁵ מותר לתרום מן הרע על היפה ובלבד שיהא ראוי לאכילת אדם אבל במעשר עני שניתן לעניים יש להקפיד גם בזה"ז אם הוא ודאי טבל.

¹⁰ היינו אם רוצה לתרום מא' מהן על הכל יתרום מן התאנים אבל הרשות בידו לתרום מן הגרונרות על הגרונרות ומן התאנים על התאנים. עה"ש.

¹¹ מיהו מיירי שאין דעתו לעשות מתאנים אלו גרונרות דאי דעתו לעשות גרונרות הו"ל לפני גמר מלאכה כמש"כ רבנו בפ"ג ממעשר הט"ז ואין לתרום מדבר שלא נגמרה מלאכתו כדבסמוך ה"ד כ"כ בלחם שמים אכן לפי מה שיתבאר בסמוך ה"ד שרק בדגן תירושו ויצהר אין להפריש לפני גמ"מ ולא בשאר דברים א"צ להעמיד דוק באין דעתו

¹² רא"ש בתרומות פ"ב מ"ד ואף על גב דכתב זה לר"י ה"ה לרבנן במקום שצריך לעשות כן דכיון דעשה כדין לטובת הכהן אין חייב להפסיד וכ"כ הר"י קורקוס מיהו לכאוי' לפמש"כ שחייב לעשות כן יש לחלק דלר"י דדינא הוא דתורם מן היפה א"כ כשרוצה אח"כ לעשות טובה לכהן גובה ממנו הדמים אבל כאן שכל הטעם שתורם תאנים הוא מפני שסופו לעשותו גרונרות וכנ"ל א"כ למה יוריד מדמי הכהן והכהן יכול לומר לו יותר טובתי שתתרום גרונרות ולא תוריד לי מהדמים וצ"ע. דרך אמונה – ציון ההלכה הלכות תרומות פרק ה ס"ק לג

¹³ אלא אדרבה עושה לו טובה שירויה דמי עשיית גרונרות אלא אמרי' שמא הכהן ירצה לאכלן תאנים שהן יפים יותר ואם הכהן ירצה יעשה גרונרות כרצונו שבעה"ב חייב לתרום מן היפה כנ"ל. כמש"כ רש"י כאן

¹⁴ רש"י ועי' ר"י קורקוס

¹⁵ יו"ד סי' של"א סנ"ב וס"ג וכ' הגר"א משום שהיום הכל רע שהוא טמא ואף על גב שיש פירות שלא הוכשרו מ"מ הכהן טמא ואינו יכול לאכלו וזה כונת המחבר שם מפני הטומאה ונראה דאפי' לפ"ד הראשונים דגם בתרומה טמאה צריך ליתן מן היפה ה"מ בזמנם שהיו נותנים לכהן אבל בזמנינו שאין נותנין לכהן אין להקפיד ואולי זו כונת השו"ע דלאיבוד אזלא דהיינו שאין הכהנים נהנין מהן ומיושב מה שהקשה בעמק הנצי"ב ס"פ

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

הלכתא למשיחא

ב. כל המנחות נילושות בפושרין ומשמרן שלא יחמיצו ואם החמיצו שיריה עובר בלא תעשה שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפיית'

כבר התבאר במסכת סוטה דף יד: טו. ושבועות דף טו: ולעיל דף נב: שכל המנחות¹⁶ הקריבות לגבי המזבח¹⁷, באות מצה, חוץ משתי הלחם¹⁸, ועשרה לחמי תודה¹⁹, ואסור להחמיצם אחר שנתקדשו בכלי²⁰, הן קודם קמיצה והן לאחר קמיצה הן הקומץ, והן השיריים.

וכן שירי המנחות שאוכלין הכהנים אע"פ שהן מותרין לאכלן בכל מאכל ובדבש, אסור להחמיץ ואין אוכלין אותן חמץ שנאמר (ויקרא ו פסוק י) לא

קרה מהא דספרי דתרומה טמאה אך לפ"ז בשמן טמא דלפ"ד השו"ע נותנין לכהנים ונהנין ממנו צריך ליתן מן היפה כגון אם יש לו שמן נקי שיותר טוב להדלקה ואינו נקי וצ"ע ובשו"ע שם כ' דבמעשר הניתן ללוי יש להקפיד אבל לפמ"ש"כ מרן ויתבאר בפ"ו ה"ב בעו"ה) דבזמנינו א"צ לתת המעשר ללוי אין להקפיד גם במעשר רק במעשר עני על ודאי טבל הניתן לעני ונראה דפירות שהיו תחת המטה וישנו עליהם אפי' להמחמירים שלא לאוכלם יכול לעשותן תרומה כיון שמעיקר הדין האחרונים מתירין לאכלם עי' פ"ת יו"ד סי' קמ"ז סק"ד ה' ובחי' רעק"א שם וכן ראיתי למרן החזו"א שהתיר להאכילן לאחרים אף שבביתו החמיר שלא לאוכלן. דרך אמונה – ציון ההלכה הלכות תרומות פרק ה ס"ק יט

¹⁶ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה יד

¹⁷ לאפוקי שתי הלחם אף על פי שהן נקראות מנחה כדלעיל הלכה ג' מ"מ באות חמץ שאינם קריבות לגבי מזבח וכן לחמי תודה באות חמץ כי אינם קריבות לגבי מזבח (ובאמת אינם נקראים מנחה כדאיתא שם מ"ד ב' ועיין רפ"ה דמנחות תוס' ד"ה כל המנחות וכו'). הר המוריה שם.

¹⁸ שמביאין ביום עצרת, ואלו נקראו מנחה ואינן קריבין לגבי המזבח והן חמץ, ועליהם נאמר קרבן ראשית תקריבו אותם לה' ואל המזבח לא יעלו, רמב"ם שם הלכה ג

¹⁹ רמב"ם שם פרק ט הלכה יז

²⁰ והיינו לאחר שמדדו בעשרון שהיה כלי שרת אבל קודם שנתקדשה בכלי אינו חייב דאינה מנחה עדיין, עיין מנחות נ"ז ע"ב, וברמב"ם אינו מבואר זה בפירוש כי זה פשוט. מנחת הינוך אות א ואות ה. אמנם דעת הערוך השולחן העתיד שם סעי' ב דכל זמן שלא נתן בה שמן אין זו מנחה כלל ולא אסרה התורה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תאפּה חָמִיץ חֶלְקָם וּגו' אפּילו חֶלְקָם לא יחמיצו ואם החמיץ כזית²¹ משיריה לוקה²².

ובדרף נג: התבאר שכל המנחות²³ הנאפות נילושות²⁴ בפושרין²⁵ ומשמרין שלא יחמיצו, שהואיל ולישתן ואפייתן בפנים²⁶ בעזרה, אנשי פנים זריזין הן.

אולם החטים²⁷ של מנחות אין לותתין אותן²⁸ כלומר אין שורין אותם במים או מזלפים אליהם מים קודם טחינתם כדי להסיר סובגן ומורסנן כדי שיטחנו מהרה ותהי סולתן נקיה שמא יחמיצו, שהרי בחוץ לותתין אותן ואין הכל זריזין לשומרין, אבל מנחת העומר הואיל והיא של צבור לותתין אותה שהרי הצבור זריזין הן ומשמרין אותה.

לוקין משום לאו זה על כל עשייה ועשייה שבה כיצד:

לשה חמיץ²⁹ ולישה נחשב כבר משמערבין הקמה במים, או ערכה חמיץ והוא שעורכין אותה ועוסקין בה בידיים, או קטפה חמיץ דהיינו שהחליק פניה

²¹ ומצטרף לשיעור אפילו ביותר מכדי אכילת פרס, דשיעור אכילת פרס הוא רק באכילה ולא באיסור אחר. וחצי שיעור בודאי אסור מן התורה, דחזי לאיצטרופי כמו בכל האיסורים ואפילו יותר מכדי אכילת פרס, וכגון שהחמיץ כזית מן המנחה, ורק בפחות פטור (מנחת חינוך שם אות ג)

²² מלאו זה ומלאו דלא תעשה חמיץ (ויקרא ב', י"א) כי שני הלאוים הם לתשלום הדינים דאסור להחמיץ והן נחשבים ללאו אחד (מנחת חינוך מצוה קלה אות א)

²³ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה כא

²⁴ משמע דלכחילה מצוה ללוש בפושרין כדי לקיים אחר מצות שימור משלא יחמיצו. זבח תודה כב. ד"ה נילושות

²⁵ דהיינו כחמימות הרוק או כמים ששואבין בקיץ מן הנהר (משנה ברורה סי' תנה ס"ק לב) כיון שהלישה טובה יותר בפושרין מבצונן ויוצאת המנחה נאה יותר (ערוך השולחן העתיד שם סעי' כב)

²⁶ משמע דלחם הפנים אינו נילוש בפושרין כיון שנעשה בחוץ ודעת תוסו מנחות נה ע"א שכיון שהוא של הציבור ציבור שאני ואף בחוץ זהירים בכל. לקוטי הלכות מנחות נה ע"א זבח תודה ד"ה כל

²⁷ שם הלכה כ

²⁸ דהיינו ששורין אותם במים או מזלפים אליהם מים קודם טחינתם כדי להסיר סובגן ומורסנן כדי שיטחנו מהרה ותהי סולתן נקיה עיין רש"י מנחות נה ע"א עיין יראים סי' שא שב (דפו"י שג) וברמב"ם פ"ה מחמיץ ומצה ה"ז – ז ועיין לקוטי הלכות מנחות נה ע"א זבח תודה ד"ה נילושות דלשין דוקא בפושרים כדי לקיים בהם שימור מחמיץ

²⁹ רמב"ם שם הלכה טו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

במים,³⁰ או אפאה חמוץ, לוקה שנאמר (שם) לא תאפה חמוץ ונאמר (שם ב פסוק יא) לא תעשה חמוץ לחייב על כל מעשה יחידי שבה³¹. וכגון שעשו הרבה בני אדם זה לש וזה ערך וזה קיטף וזה אפה. וי"א³² שהאופה חייב שתים אף משום עורך.

עשה אחד חמוץ מתחלה ועד סוף אם התרו בו בכל עשייה לוקה על כל מעשה מהן³³

דף נה:

ג. ושחט אותו במקום אשר ישחט העולה לפני ה' חטאת הוא היכן עולה נשחטת בצפון ... שאם לא שחט אותו בצפון פסל ... זה בנה אב לכל חטאות שטעונות צפון

³⁰ מנחות נה ע"א ברש"י שם ד"ה לאתויי קיטוף רמב"ם ובפירושו המשניות שם פרק ה משנה ב פירש "קיטוף והוא ציור החלות"

³¹ ועיין תוספות מנחות דף נה ע"ב ד"ה אף אני אביא "וא"ת אי דאתרו אכל חדא וחדא אפי' אפה ואפה נמי כמו אל תשתה אל תשתה דנזיר (מכות דף כא.) ואי דלא אתרו ביה אלא חדא התראה אמאי חייב דכי ה"ג דייק בפרק בתרא דמכות (דף כ:) גבי דחייב על כל קרחה וקרחה ומוקי לה דסך חמשה אצבעתיה נשא ויש לומר דהכא אפי' התרו על כל אחת ואחת איצטריך קרא משום דכבר נפסלה והוה אמינא דפטור כדדרשינן לקמן (דף נו.) המחמץ את הכשרה חייב ואת הפסולה פטור קא משמע לן דהכא חייב מאחר דליכא אלא פסול של חמוץ דמרבין מהכא מחמץ אחר מחמץ שהוא חייב" ועיין בערוך השולחן העתיד שם סעי' יב שכתב שלפי דבריהם אפשר שאף הנותן שאור על מנחה שנתחמצה כבר על ידי שאור יהיה חייב כיון שלא בעינן מעשה אחר לחייבו אמנם במנחת חינוך הנ"ל כתב שאינו חייב ועי"ש שכתב על דברי תוס' שגם בהתראה אחת חייב על כל מעשה ומעשה וזה קמ"ל קרא דהו"א שכיון שכל מעשיה אינו אלא ענין אחד לא יהיה חייב אלא אחת או שכולם יהיו פטורים כיון שכל אחד לא עשה מעשה שלם אלא רק חצי מעשה כיון שלא עשה כל מעשה במנחה קמ"ל שחייב על כל מעשה ומעשה שלה

³² מבואר בש"ס שם נ"ו ע"א, דהאופה לוקה שתים אחת על עריכה ואחת על אפיה, ועיין רש"י בד"ה אפאה, דאפיה גמר עריכה וחייב שתים, והתוס' שם, פירשו דאפאה ועושה גם גמר עריכה שכיון שעשה קצת עריכה חייב. והרמב"ם השמיט דין זה, ועיין בסף משנה כאן המ"ו, והלחם משנה כאן כתב דסובר כסברת התוס', א"כ דין זה פשוט דאם עושה גמר עריכה חייב משום עריכה ג"כ, עי"ש. ועיין מנחת חינוך שם אות ד ועיין בערוך השולחן העתיד שם סעי' יד שדעת רש"י דודאי לא ימלט שבעת אפיה לא יעשה קצת עריכה ולכן אם אחר העריך והוא אפה חייב שתים וברעת הרמב"ם כתב דס"ל כתוס' ולהכי סתם ולא פירש כיון ששיך אופה בלא עריכה אמנם חידוש הנמ' שם שחייב באופה שתים היינו שאפילו אם אפה ועשה רק מקצת עריכה שהו"א שאינו אלא הכנה לאפיה לא יהיה חייב אלא אחת קמ"ל ועיין לקומי הלכות מנחות נו ע"א זבח תודה ד"ה אמר רב פפא

³³ ובהתראה אחת חייב מלקות רק פעם אחת כי הכל הוא לאו אחד (מנחת חינוך שם אות ד)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כבר התבאר במסכת זבחים דף מח: שמנין שאין שוחטין³⁴ קדשי קדשים אלא בצפון, שהרי נאמר בעולה (ויקרא א פסוק יא) וְשַחַט אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לְפָנָי ה' וּבַחֲטָאתָהּ הוּא אֹמֵר (שם ו פסוק יח) בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה תִשְׁחַט הַחֲטָאתָהּ, וכשם שהחטאת נקראת קדש קדשים כך העולה נקראת קדש קדשים³⁵, ובאשם הוא אומר (שם ז פסוק ב) בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַטוּ אֶת הָעֹלָה יִשְׁחַטוּ אֶת הָאֲשָׁם, ומקום שחיטה הוא מקום הקבלה³⁶.

ועוד התבאר שם וברף כו. שם שקדשי קדשים³⁷ אין שוחטין אותן ואין מקבלין את דמן אלא בצפון, קדשי קדשים³⁸ שנשחטו בדרום³⁹, או שנתקבל דמם בדרום פסולין.

אם כולה בצפון ורגליה בדרום כשר⁴⁰.

³⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ה הלכה ג

³⁵ ויש לשאול למה הוצרך רבינו לכתוב כן אלא כדי שיצדק השם שכתב לנשחטין בצפון שהם קדשי קדשים. כס"מ שם. תבו רש"י ותוס' דיש נפק"מ לדינא במה שהיא קדשי קדשים לענין ליפסל ביוצא ולענין מעילה ולדעת רש"י נפק"מ ג"כ לענין ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים יעו"ש א"כ לענין זה כוונת רבינו כאן להשמיענו שמוזה ששחיטתה בצפון שמעינן כי היא קדש קדשים. הר המוריה שם.

³⁶ כתב מרן וז"ל ברפ"ה קבלה בצפון מנ"ל דכתיב ולקח הכהן מדם החטאת כלומר וילפי שאר קדשי הקדשים מחטאת (ועיין תו"כ ויקרא דבורא דחטאת פ"י יעו"ש) עכ"ל והנה באשם איתא התם מ"ט א' אשכתן שחיטה קבלה מנ"ל ואת דמו יזרוק קיבול דמו נמי בצפון מקבל עצמו מנ"ל דמו ואת דמו לעכב מנ"ל קרא אהרינא כתיב ושחט את הכבש עכ"ל והקשו התוס' וז"ל למקבל לא ידעינן עכובא עכ"ל והא דלא הקשו אקבלה משום דכתיב התם כמצורע ולקח הכהן מדם האשם שזה אתי לרבות הקבלה שיהיה בצפון וכמו דאמרינן בחטאת וממילא מיושב קושיית התוס' וע"ד שכתבו שם מ"ח ב' בד"ה קבלה נמי וכו' דכיון דאשכחנא למצוה מקבל כקבלה ה"ה לעכב יעו"ש. והנה מזה מבואר כי אשם לא ילפינן מחטאת רק בו כתוב בפ"ע ובעולה איתא שם מ"ח ב' אשכתן שחיטה בעולה למצוה קבלה נמי למצוה אשכתן וכתב רש"י כדאמרן אבל מקבל בצפון עכ"ל כוונתו דאותו דכתיב גבי עולה דאתי למעוטי דאין שוחט בצפון וכדר' אחיא שם מבואר מזה דמקבל יש לו להיות בצפון וכ"ש קבלה עצמה ועי"ש בתוס' ד"ה קבלה וכו' ובצא קדשים שסייהיה איך שיהיה גם בעולה ילפינן דבעי קבלה בצפון. ולא ידעתי מי דחקו למרן לומר שכל הקדשים יליף מחטאת. ואומר אחרי בקשת המחילה ואחרי נשיקת עפר כפות רגליו כי כד ניים ושכיב רב אמר לה להדא מילתא.

³⁷ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ה הלכה ב

³⁸ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה ז

³⁹ כתב הרמב"ן במגין הלאוין שלו סי' ד' שהשוחט בדרום עובר בלאו דלא תזבח לה' אלהיך כל דבר רע יע"ש. מל"מ שם

⁴⁰ דוהביאום משמע כולה מדלא כתיב והביאו, אבל הכא כתיב: צפונה לפני ד' ואין כאן יתור. ערוה"ש שם כב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

לכתחלה צריך גם השוחט לעמוד בצפון⁴¹, אולם אם היה עומד⁴² בדרום והושיט ידו לצפון ושחט שחיטתו כשירה.

היה עומד⁴³ בדרום והושיט ידו וקיבל הדם בצפון, קבלתו פסולה⁴⁴.

הכנים ראשו⁴⁵ ורובו⁴⁶ לצפון וקיבל את דמו, הרי הוא כעומד בצפון⁴⁷ בדקי"ל בכל התורה כולו רובו ככולו.

שחטה בצפון⁴⁸ ופרכסה ויצאת לדרום, אפילו הוציאה לדרום כשירה, פרכסה ויצאת לדרום וחזרה לצפון ואחר כך קיבל דמה⁴⁹ בצפון כשירה. אך אם לא חזרה וקיבל דמה בדרום פסולה⁵⁰.

⁴¹ ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קכג סעיף יז

⁴² רמב"ם שם הלכה ה

⁴³ רמב"ם שם הלכה ט

⁴⁴ התורה לא מיעטה רק השוחט דלאו עבודה היא ולא המקבל, ערוה"ש שם

⁴⁵ רמב"ם שם הלכה י

⁴⁶ ואני מסתפק אם הכנים כל הגוף בלא ראשו כגון שחטה ראשו לדרום, אם כשר אם לאו, דלכאורא הגוף הוא הרוב נגד הראש, או אפשר דהעיקר הוא הראש. וכן נ"ל עיקר, והכי משמע בפ"ג דנגעים (מ"ח) דתנן: הכנים מהור ראשו ורובו לבית טמא נטמא, ותניא בת"כ: והבא אל הבית עד שיכנים ראשו ורובו דבעיר מהכי לאו ביאה היא (ר"ש), וה"נ כן הוא. ערוה"ש שם יח

⁴⁷ עיין הר המוריה שם וכמו שפירש"י ד"ה הכנים דאיירי בקבלה דאי בשחיטה האמרינן ששחיטתו כשרה אפילו הכנים ידו, אולם לכאורה אפשר דאיירי בשחיטה ואף לכתחילה מותר בכה"ג כיון דרובו ככולו אולם לא כן לשון הרמב"ם שכתב הכנים משמע דיעבד וצ"ע אמאי לא מהני לכתחילה אם הוא מדין רובו ככולו.

⁴⁸ רמב"ם שם הלכה יא

⁴⁹ ורש"י ד"ה פרכסה כתב אפילו לא חזרה ואיירי אחר קבלה דאי קודם קבלה ודאי שפסולה שהרי קיבל דמה בדרום או דאיירי שהחזירה ואחר כך קיבל דמה בצפון. עיין כס"מ והר המוריה שם

⁵⁰ כס"מ והר המוריה שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

